

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 19C/190/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212224961
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Fakanová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2018:1212224961.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave, pred sudkyňou JUDr. Katarínou Fakanovou, vo veci sporových strán žalobcu 1/ R. J., N. W. XXX, H., Česká republika, 2/ G. J., N. W. XXX, H., Česká republika, zastúpených advokátom Dr. Miroslavom Králikom, AK Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom Mierová 19, Bratislava, o náhradu škody, priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch, o priznanie práva zverejniť rozsudok v denníkoch na náklady žalovaného, zaplatenie preddavku na toto uverejnenie, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd priznáva žalovanému proti žalobcom právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 28.09.2012, zmenenou na pojednávaní dňa 16.04.2013 (zmena pripustená uznesením zo dňa 16.04.2013, č.k. 19C/190/2012-224) domáhali žalobcovia v 1. a 2. rade vydania rozhodnutia, ktorým by súd zviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 175,02 € s príslušenstvom a žalobkyni v 2. rade sumu 175,02 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Zároveň domáhali, aby súd zviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 10.000,- € a žalobkyni v 2. rade sumu 10.000,- € titulom primeraného zadosťučinenia a nahradiť trovy konania. Žalobcovia sa zároveň domáhali, aby súd vyslovil, že majú právo zverejniť celý rozsudok v denníkoch Nový čas a Sme na náklady žalovaného, pričom žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 1.000,- € a žalobkyni v 2. rade sumu 1.000,- € titulom preddavku na uverejnenie rozsudku v denníkoch. Ako prostriedok procesného útoku žalobcovia použili skutkové tvrdenia, podľa ktorých ako spotrebiteľia uzavreli dňa 03.05.2010 zmluvu o obstaraní zájazdu s cestovnou kanceláriou CA Stanislav Goryl - zmluvný partner KARYA TOUR, s.r.o. so sídlom Zámocká 36, Bratislava, s miestom pobytu zájazdu Turecko, ktorý sa mal konať v termíne od 25.08.2010 do 04.09.2010, za zájazd zaplatili sumu 517,60 €. Dňa 09.07.2010 oznámila CK svoj úpadok. V dôsledku úpadku CK od 09.07.2010 neplnila záväzky, vyplývajúce zo zmluvy o obstaraní zájazdu uzatvorenej so žalobcom, ktorý z uvedeného dôvodu na zájazd ani nenastúpil. CK uzatvorila dňa 21. 12. 20 09 poistnú zmluvu o poistení zájazdu pre prípad úpadku CK s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa a. s., číslo 411006682, s platnosťou na obdobie od 01.01.2010 - 31.12.2010. V certifikáte k poistnej zmluve, ktorý bol vystavený poisťovňou je uvedené, že poistné je dojednané na poistnú sumu 550.000,- €, v zmysle Všeobecných poistných podmienok pre zmluvné poistenie zájazdu. Z katalógu CK „Leto 2010“ je zrejmé, že CK nesplnila povinnosti, ktoré jej ukladá § 8 ods. 1, písm. k) zákona číslo 281/2001 z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a katalógu, prípadne inou písomnou formou presne, jasne, pravdivo, zrozumiteľne, úplne a riadne informovať o všetkých skutočnostiach, ktoré sú jej známe a ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie záujemcu o kúpu zájazdu, najmä však o rozsahu a podmienkach poistenia

zájazdu (§ 9 až 11), o rozsahu poistného plnenia, o podmienkach na plnenie nároku objednávateľa, o poisťovni, s ktorým má cestovná kancelária uzatvorené poistenie zájazdu. Iba z obsahu všeobecných poistných podmienok mohol žalobca zistiť, že poistná suma uvedená v poistnej zmluve nie je limitom poistného krytia na jedného objednávateľa, ale že poistná suma je hornou hranicou poistného plnenia pre súčet nárokov všetkých poistených, v zmysle poistnej zmluvy, z čoho je zrejmé, že žalobca nebol informovaný o tom, aké garancie mu pre prípad úpadku CK ako obstarávateľ zájazdu zaistil. Tiež uviedol, že cestovná kancelária požadovala od obstarávateľov zájazdu zálohovú platbu vo výške minimálne 30 - 40 % ceny zájazdu pri uzatvorení zmluvy o obstaraní zájazdu a doplatok do plnej výšky najneskôr do 21 dní pred začatím zájazdu. Po oznámení úpadku cestovnej kancelárie sa žalobca obrátil na poisťovňu so žiadosťou o náhradu škody. Náhradou škody v danom prípade malo byť vrátenie všetkých peňazí, ktoré žalobca zaplatil CK za zájazd, ktorý neabsolvoval, ako to vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b) zákona o zájazdoch. Poisťovňa žalobcovi na základe žiadosti o náhradu škody vyplatila zálohu vo výške 30% ceny zaplatenej žalobcom CK za zájazd, teda sumu 155,28 €, v januári 2011 doplatila žalobcovi sumu 11,28 €, čo predstavuje 32,18 % skutočnej škody. Po odpočítaní poisťovňou uhradenej sumy žalobcom vznikla skutočná škoda v sume 351,04 € (517,60 - 155,28 - 11,28 = 351,04 €), ktorú si v tomto konaní uplatňuje.

2. Žalobca označil dôvody, ktoré zapríčinili že mu neboli po úpadku cestovnej kancelárie vrátené peniaze v plnej výške, v akej zájazd zaplatil nasledovne:

- cestovná kancelária nedohodla v PPUCK povinnosť poisťovne uhradiť obstarávateľovi zájazdu (žalobcovi) v prípade úpadku CK vrátenie všetkých peňazí, ktoré žalobca CK za zájazd zaplatil.
- žalovaný nesprávne vykonal implementáciu smernice Rady EHS 1990/314/EHS o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb - je nesprávne implementovaná výška garancie (§11 ods. 3 zákona o zájazdoch) v rozsahu určenom článkom 7 smernice 90/314.
- žalovaný, nesplnil povinnosť určenú právom EÚ riadne implementovať smernicu 90/314.

3. Žalobca dôvodil, že žalovaný mu svojim postupom nezabezpečil, aby CK nemohli požadovať pred začatím zájazdu od objednávateľov zájazdu preddavkové platby. Vo výške prevyšujúcej garanciu poskytovanú CK. Okrem toho, že mu SR nezabezpečila prístup k informáciám, na základe ktorých mohol žalobca získať informácie o výške poistného krytia zájazdu PPUCK, Slovenská republika legislatívne nezabránila CK, aby od objednávateľov požadovali platby za zájazd pred jeho začatím, vo výške prevyšujúcej výšku garancií CK v PPUCK. V danom prípade CK KARYA TOUR v čl. II. bod 5, VP uviedla: „že je oprávnená požadovať od objednávateľa zálohu vo výške 40% cenu zájazdu pri uzatvorení Zmluvy. Zákazník je povinný doplatiť doplatok cenu zájazdu najneskôr 21 dní pred začatím zájazdu.“ K uplatnenému primeranému zadosťučineniu a príslušenstvu pohľadávky uviedol, že požaduje od žalovaného povinnosť každému zo žalobcov zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- €, pričom súd má zohľadniť intenzitu, dĺžku trvania tohto závadného stavu, obsah tohto stavu, okruh subjektov, ktorých mohlo toto konanie žalovaného zasiahnuť a podobne. Tým že žalovaný svojim konaním potencióálne ohrozoval všetkých občanov SR, pretože každý z nich sa môže dostať do situácie, keď v dôsledku nevykonania resp. nesprávneho vykonania implementácie práva EU, mu môže vzniknúť ujma. Právne predpisy EÚ bol žalovaný povinný implementovať k termínu vstupu SR do EU, t. j. k 01. 05. 2004, t. j. pred 8 rokmi. Úrok z omeškania si žalobcovia uplatnili od 11.07.2011, kedy si žalobca uplatnil na Ministerstve hospodárstva SR žiadosťou o predbežné prerokovanie nárokov náhradu škody.

4. Žalovaný doručil dňa 22.11.2012 tunajšiemu súdu podanie, ktorým navrhol spojenie vecí, vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 9C/30/2012, 10C/221/2012, 17C/190/2012, 19C/190/2012 a 15C/194/2012, čo zdôvodnil hospodárnosťou konania a skutočnosťou, že predmetné veci spolu skutkovo súvisia. Súd uznesením č. k. 19C/190/2012-282 zo dňa 11.10.2013 návrh na spojenie vecí zamietol.

5. Žalovaný ako prostriedok procesnej obrany použil skutkové tvrdenia popierajúce tvrdenia žalobcu, k veci uviedol, že namieta nedostatok vecnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k časti žaloby týkajúcej sa nesprávnej implementácie Smernice Rady EHS 1990/314/EHS o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb. Z obsahu žaloby vyplýva, že škoda mala byť žalobcom spôsobená nesprávnou implementáciou Smernice Rady EHS 1990/314/EHS (ďalej len Smernica 90/317) o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb žalovaným, ako aj nečinnosťou SOI. Smernica 90/314 bola implementovaná do obsahu Zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka. Implementáciu Smernice 90/314 zabezpečovala sekcia turizmu MH SR, ktorá však bola v dôsledku prenesenia právomocí v

oblasti cestovného ruchu na základe § 40f Zákona č. 575/2001 Z. z. v celom rozsahu delimitovaná na Ministerstvo kultúry a cestovného ruchu SR a následne na základe § 40o Zákona č. 575/2001 Z. z. na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR. Problematika zákona č. 281/2001 Z.z. je v súčasnosti v pôsobnosti selekcie cestovného ruchu MDVRR SR, ktorá disponuje všetkou písomnou dokumentáciou a podkladmi súvisiacimi s implementáciou Smernice 90/314. Nakoľko žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sa týkala tak pôsobnosti MH SR, ako aj MDVRR SR, avšak bola podaná na MH SR, žiadosť v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. 1) zákona č. 514/2003 Z.z. vybavilo MH SR. MH SR pred vybavením žiadosti požiadalo v súlade je s ust. § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. MDVRR SR o poskytnutie stanoviska k žiadosti v časti týkajúcej sa implementácie Smernice 90/314. S poukazom na uvedené vzniesol námietku nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k časti žaloby týkajúcej sa nesprávnej implementácie Smernice 90/314. Žalovaný tiež uviedol, že v prípade nesprávnej implementácie smernice malo ísť o nesprávny úradný postup žalovaného, ktorý mal byť ukončený najneskôr nadobudnutím platnosti zákona č. 281/2001 Z. z. t. j. 18.07.2001 (účinný od 01.10.2001). Žalobcovia podali žalobu na súde 28.09.2011, v danom prípade 10-ročná objektívna lehota márne uplynula dňa 18.07.2011, Žalovaný preto vznáša námietku premlčania z dôvodu márneho uplynutia objektívnej premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb.

6. K argumentácii žalobcu ohľadne nesprávneho úradného postupu SOI v danej veci uvedenej v žalobe žalovaný uviedol, že žalobcovia vychádzajú z premisy, že SOI bola v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie povinná priamo aplikovať ustanovenia Smernice 90/314 a ich plnenie vyžadovať aj od CK Karya a od iných cestovných kancelárií, pričom poukazuje na rozhodnutia SD EÚ C-91/92 a C-14/83. Žalovaný uviedol, že z odôvodnení predmetných rozsudkov SD EÚ vyplýva, že pri netransponovaní alebo nesprávnom transponovaní smernice vzniká povinnosť členského štátu vykladať svoje vnútroštátne právo v súlade so smernicou, t.j. v prípade, že existuje vnútroštátny predpis, ktorý možno vykladať viacerými spôsobmi, „eurokomformný“ výklad má prednosť pred inými možnými výkladmi vnútroštátneho práva. Vnútroštátny súd má pri uplatňovaní ustanovení vnútroštátneho práva prihliadať na znenie a účel smernice. Nie je však možné domáhať sa práva zakotveného v smernici v oblasti medzi jednotlivcami a domáhať sa tohto práva pred vnútroštátnym súdom. Z ustálenej judikatúry SD EÚ vyplýva, že smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa ňu ako takú nemožno proti nemu odvolávať (rozsudok SD EÚ z 26.02.1986 Marshall). Z uvedeného rozhodnutia SD EÚ vyplýva, že členský štát, ktorý neprijal vykonávajúce opatrenia, ktoré požaduje smernica v určenej lehote, nemôže žalovať jednotlivcov za svoje nesplnenie si povinností, ktoré smernica vyžaduje. Pokiaľ žalobca argumentoval, že SOI mala voči súkromnej spoločnosti - cestovnej kancelárii Karya v zmysle vyššie uvedeného voči jednotlivcovi, vyžadovať splnenie ustanovení Smernice 90/314, je to v priamom rozpore s vyššie uvedenou judikatúrou SD EÚ, aj v prípade, že by SOI dospela k záveru, že došlo k nesprávnej implementácii Smernice 90/314 do vnútroštátneho právneho poriadku SR, nemohla by splnenie povinností uložených Smernicou 90/314 požadovať od jednotlivcov, t.j. či už súkromných fyzických alebo právnických osôb. Má za to, že SOI postupovala v súlade s príslušnými vnútroštátnymi predpismi a ich dodržiavanie vyžadovala a kontrolovala. V súvislosti s námietkami žalobcu žalovaný zároveň poukázal na katalóg a cenník CK KARYA TOUR z roku 2009, stranu č. 176 Cenníka KARYA TOUR Turecko 2009 tvorí certifikát k poisťnej zmluve č. 411006116, z ktorého sú zrejme požiadavky v zmysle § 8 ods. 1, písm. k/ zákona a č. 281/2001 Z.z., a to: poisťiteľ, s ktorým má cestovná kancelária uzatvorené poistenie zájazdu u - Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO 418 720 96; podmienky na plnenie nároku objednávateľa - poistenému vzniká právo na poistné plnenie v prípadoch, keď CK z dôvodu svojho úpadku neposkytne poistenému dopravu z miesta pobytu v zahraničí do Slovenskej republiky, ak je táto doprava súčasťou zájazdu, nevráti poistenému zaplatený preddavok alebo cenu zájazdu v prípade, ak sa zájazd neuskutočnil, nevráti poistenému rozdiel medzi zaplatenou cenou zájazdu a cenou čiastočne poskytnutého zájazdu v prípade, ak zájazd bol poskytnutý iba sčasti; rozsah poistného plnenia - poistné je dojednané na poistnú sumu 252 273,78 € (7 600 000,- Sk) a vzťahuje sa na vlastné zájazdy organizované CK KARYA TOUR, s.r.o., nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalobcu, že by predmetné informácie neboli zo strany CK poskytované.

7. K argumentácii žalobcov, ktorí namietali, že SOI nesankcionovala CK Karya za to, že v katalógu ani v roku 2009, ani v roku 2010 nezverejnila všeobecné poistné podmienky poisťnej zmluvy o poistení zájazdu pre prípad úpadku CK, že neuviedla informácie o podmienkach na plnenie nárokov objednávateľa a ani žiadnu informáciu o poisťiteľovi, s ktorým CK uzavrela poistnú zmluvu, a žalobca má za to, že CK Karya týmto zavádzala spotrebiteľa, pretože zamlčala údaje o vlastnostiach služby a nákupných podmienkach

(§ 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z.), čo v katalógoch neuvádzajú žiadne CK na Slovensku, t.j. všetky porušujú zákon žalovaný uviedol, že zákonodarca v danom predpise použil legislatívnu skratku „katalóg“, pod ktorou je potrebné rozumieť katalóg ako taký, ako aj inú písomnú formu poskytnutia informácií pred uzatvorením zmluva, čím nemožno vylúčiť, že informačná povinnosť podľa § 8, ods. 1 písm. k) Zákona č. 281/2001 Z.z. môže byť splnená aj prostredníctvom samostatne poskytovaných písomností ako napr. garančného listu, dokladu pre poisteného, certifikátu poistenia a pod., v ktorých by sa informovalo o poistení zájazdu v prípade úpadku cestovnej kancelárie. Tvrdenie žalobcov, ktorí stotožňujú „podmienky poistenia“ s legislatívnu skratkou „poistné podmienky“ obsiahnutou v ustanovení § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z čoho usudzujú, že spotrebiteľovi musia byť už pri výbere z katalógu k dispozícii všeobecné poistné podmienky poisťiteľa k zmluve o poistení zájazdu cestovnej kancelárie voči úpadku, nemá zákonný základ a jedná sa len o subjektívny výklad žalobcov. Zákon o zájazdoch nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola poskytnutá samotná zmluva medzi poisťovňou a cestovnou kanceláriou, a preto povinné poskytovanie všeobecných poistných podmienok poisťiteľa, ktoré tvoria súčasť takejto poistnej zmluvy je v tomto kontexte nelogické. Zákon o zájazdoch pritom s termínom „Všeobecné poistné podmienky“ aj sám narába (§ 11 ods. 2) a pokiaľ by to bolo potrebné, aby bola povinnosť ku katalógu prikladať aj tento dokument, zákon by to tak aj špecifikoval. CK je povinná objednávateľovi odovzdať spolu so zmluvou len doklad o poistení zájazdu pre prípad úpadku vystavený poisťiteľom, nie všeobecné poistné podmienky. SOI pri svojej činnosti postupovala v súlade s príslušnými vnútroštátnymi predpismi a ich dodržiavanie vyžadovala a kontrolovala.

8. K argumentácii žalobcov na nečinnosť SOI, ktorá v období od 01.06.2006 do 31.12.2010 nezistila porušenie povinností podľa § 8 ods. 1 písm. k) zákona č. 281/2001 Z.z., čo malo podľa názoru žalobcov vplyv na to, že poškodení uzatvorili zmluvu s CK Karya bez toho, aby disponovali relevantnými informáciami o garancii vrátenia svojich peňazí zaplatených za zájazd a zároveň namietali že SOI si neplnila a ani si neplní povinnosť kontrolovať dodržiavanie povinností podľa § 11, ods. 3 zákona č. 281/2001 Z.z. v znení Smernice 90/314 a v znení judikatúry SD EÚ žalovaný uviedol, že ak SOU vykonáva dohľad nad dodržiavaním tohto právneho predpisu, že je zodpovedná za akúkoľvek škodu, ktorá vznikla jeho porušením. SOI pri svojej činnosti postupovala v súlade s príslušnými vnútroštátnymi predpismi a ich dodržiavanie vyžadovala a kontrolovala.

9. Pokiaľ žalobcovia namietali skutočnosť, že od 01.06.2006 sa stala súčasťou zákona o zájazdoch (ako príloha) aj Smernica 90/314, žalovaný uviedol, že v nadväznosti na uvedené bola SR povinná stanoviť vo vnútroštátnom práve také opatrenia, na základe ktorých mali CK zabezpečiť objednávateľom zájazdov také garancie, na základe ktorých mali CK zabezpečiť objednávateľom zájazdov také garancie, na základe ktorých v prípade úpadku CK mali byť spotrebiteľom, ktorí v dôsledku úpadku CK neabsolvovali zájazd vrátené všetky peniaze zaplatené za zájazd. Podľa názoru žalobcov tak bola aj SOI, ako orgán štátnej správy, podľa práva EÚ povinná prijať všetky opatrenia, aby implementácia Smernice 90/314 bola vykonaná v súlade s právom EÚ. Žalovaný uviedol, že smernica 90/314 nie je súčasťou zákona o zájazdoch a netvorí ani jeho prílohu, tak ako to žalobca uvádza. Identifikácia danej smernice je len zahrnutá do transpozičnej prílohy zákona, nakoľko týmto predpisom došlo k jej prevzatíu do právneho poriadku SR. Poukázal na to, že podľa čl. 288 Zmluvy o fungovaní EU (bývalý čl. 249 Zmluvy o ES) má nariadenie všeobecnú platnosť, je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch. V prípade smernice zmluva uvádza, že táto je záväzná pre každý členský štát, 1, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód je ponechaná vnútroštátnym orgánom. Ak teda napr. zákon č. 281/2001 Z.z. pokladá za dostatočnú garanciu poistnú sumu vo výške 25 % ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov, nemôže SOI ako orgán dozoru rešpektovanie takejto požiadavky zo strany podnikateľa za použitia výkladu čl. 7 smernice 90/314 považovať za nedostatočné a ukladať sankcie, nakoľko takýto výklad by bol v priakom rozpore so znením zákona a narúšal by princíp právnej istoty. Z podania žalobcu je zrejmé, že škoda vznikla z dôvodu, že poistná suma pre prípad úpadku CK nepokryla spotrebiteľom nimi zaplatené prostriedky a tiež namietali skutočnosť, že SR mala v legislatíve zabezpečiť, aby CK nemohli požadovať pred začatím zájazdu od objednávateľov zájazdu preddavkové platby vo výške prevyšujúcej garanciu poskytovanú cestovnou kanceláriou, pričom CK Karya požadovala od objednávateľov zájazdu 40% ceny zájazdu pri uzatvorení zmluvy. Žalovaný uviedol, že cestovná kancelária bola poistená vo výške, ktorá bola v súlade s ustanovením § 11 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z.z., požiadavka uhradenia zálohy nie je v rozpore s platnými právnymi predpismi SR, pri ktorých vykonáva SOI dohľad a nebol tak dôvod na uloženie sankcie za takéto konanie, pričom požadovanie úhrady preddavku je bežnou obchodnou praxou zaužívanou nielen v oblasti služieb cestovného ruchu. Žalovaný zastáva názor, že v danom prípade

v žiadnom prípade nemôže za takto spôsobenú škodu zodpovedať orgán kontroly, nakoľko nebolo v jeho možnostiach uvedenému stavu predísť a škode na strane spotrebiteľa v prípade úpadku cestovnej kancelárie zabrániť a argumentáciu žalobcov týkajúcu sa nesprávneho úradného postupu orgánov SOI resp. ich nečinnosti považuje za neopodstatnenú.

10. K žalobcami uplatnenej náhrade škody žalovaný uviedol, že právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. má ten, komu bola nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci spôsobená škoda. Predpokladom pre vznik nároku na náhradu škody žalobcu (podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je: 1. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2. vznik škody žalobcovi, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalovaný zastáva názor, že v danom prípade nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu SOI a taktiež nejestvuje príčinná súvislosť medzi postupom SOI a vznikom škody žalobcovi. Žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú.

11. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to Zmluvou o obstaraní zájazdu zo dňa 03.05.2010, poisťkou k poisťnej zmluve č. 0951210034, oznámením poisťovne Allianz - Slovenská poisťovňa o ukončení likvidácie zo dňa 11.02.2011, všeobecnými zmluvnými podmienkami KARYA TOUR s.r.o., certifikátom k poisťnej zmluve č. 01KAU1000342011, žiadosťou o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody zo dňa 11.07.2011, všeobecnými informáciami cestovných kancelárií SATUR, TIP travel, Tatratur, Hydrotour, certifikátom k poisťnej zmluve č. 411006682 zo dňa 21.12.2009, List MDVRR SR č. 25619/201 I/SLP-66245 z 13.12.2011, výsledkami kontroly cestovných kancelárií, predkladacou správou návrhu zákona o organizovaných zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr, dôvodovou správou, doložkou zlučiteľnosti návrhu zákona s právom Európskej únie, tabuľkou zhody návrhu zákona s právom Európskej únie, tabuľkou zhody právneho predpisu s právom Európskej únie, oznámením o notifikácii všeobecného právneho predpisu, uznesením vlády SR č. 983 zo 14.10.2003 k návrhu na určenie gestorských ústredných orgánov štátnej správy zodpovedných za transformáciu smerníc a vypracovanie tabuliek zhody k návrhom, ostatným obsahom spisu, pričom zistil tento stav vo veci:

12. Z výpovede žalobcu v 1. rade súd zistil, že dňa 03.05.2010 spolu s manželkou G. J. uzavrel zmluvu o obstaraní zájazdu s cestovnou agentúrou Goryl Tour, ktorá mu mala obstaráť zájazd do Turecka v termíne od 25.08.2010 do 04.09.2010, ktorý mala organizovať cestovná kancelária Karya Tour so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava. Na základe zmluvy o obstaraní zájazdu zaplatil v cestovnej agentúre Goryl Tour zálohu za ich oboch. Cestovná kancelária Karya Tour skrachovala a zájazd sa neuskutočnil. Od poisťovne Allianz - Slovenská poisťovňa, dostali poisťné plnenie vo výške 166,56 €, a to za to, že Karya Tour skrachovala a zájazd sa v požadovanom nekonal. S manželkou sa domáhajú zaplatenia čiastky 351,04 €, čo je rozdiel medzi zálohou, ktorú dňa 03.05.2010 zaplatil a medzi tým, čo mu vyplatila poisťovňa. Pokiaľ ide o výšku primeraného zadosťučinania vo výške 10.000 € (prípadne 20.000 €, ako to vyplýva zo žaloby), tak o tomto informovaný ne je, nevie prečo je táto čiastka uvedená v žalobe, dopredu dr. Králikom nebol informovaný o tom, že by spolu s manželkou mal byť žalobcom o zaplatenie sumy 10.000,- € (obaja 20.000,- €). S dr. Králikom sa nikdy nestretol, ani s ním nikdy nekomunikoval, ani mu nikdy takúto žalobu neodsúhlasil. Preto sa nemôže vyjadriť k tomu, z akého dôvodu je v žalobe uvedené primerané zadosťučinenie vo výške v žalobe uvedenej. To, čo on naozaj požaduje je čiastka 351,04 € ako nedoplatok za zaplatenú zálohu po odpočítaní poisťného plnenia. K zverejneniu rozsudku v denníkoch Nový čas a SME uviedol, že o takejto požiadavke z jeho strany nič nevie, nič také nepožadoval, ani nikoho na takéto požiadavky nespĺnomocnil, Dr. Králikovi nič dopredu v tomto smere neodsúhlasil, nevie prečo súd takéto požiadavky v žalobe.

13. Z výpovede žalobkyne v 2. rade súd zistil, že sa pripája s vyjadreniu svojho manžela žalobcu v 1. rade. Bola prítomná pri jeho výsluchu v pojednávacej miestnosti, potvrdila to čo povedal manžel vo svojej výpovedi a nemá nič, čo by k tomu dodala. Sama za seba doplnila, že ona Dr. Králika nikdy nespĺnomocnila k tomu, aby za ňu podal žalobu o zaplatenie nejakého zadosťučinenia vo výške 10.000,- €, či o zverejnenie čohosi v denníkoch Nový čas a SME. Nikdy sa osobne s Dr. Králikom nestretla, nikdy mu také splnomocnenie nepodpísala, o tom že je v postavení žalobkyne v týchto nárokoch okrem čiastky 351,04 € s úrokom z omeškania nič nevie, dozvedela sa o tom až pri výsluchu.

14. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci doručenej MH SR dňa 16.08.2011 súd zistil, že žalobcovia spolu s ďalšími poškodenými hromadne ako objednávateľia zájazdov listom zo dňa 11.07.2011 požiadali Ministerstvo

hospodárstva SR v zastúpení Ing. A. G. o náhradu škody a ušlý zisk. žiadosť odôvodnili tým, že Poškodeným, ktorí s CK uzatvorili ZOOZ a CK zaplatili čiastočnú, príp. plnú cenu zájazdu, v dôsledku úpadku CK neboli poskytnuté žiadne služby dohodnuté v zmluve a bola im z poistnej zmluvy o poistení zájazdu pre prípad úpadku CK (ďalej PPUCK) vyplatená náhrada škody iba do výšky 32,18 % sumy zaplatenej za zájazd. Škoda im bola spôsobená orgánmi verejnej správy pri výkone verejnej moci, preto si uplatnili nárok na úhradu skutočnej škody a ušlého zisku podľa § 17, ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Skutočnou škodou, ktorú si poškodení uplatnili je rozdiel medzi výškou zaplatenej sumy za zájazd a výškou prijatého poistného plnenia z PPUCK. Ušlý zisk za obdobie od 09.07.2010 od termínu ohlásenia úpadku CK, do termínu náhrady škody, výšku požadovaného ušlého zisku si vyčíslili vo výške 9 % ročne.

15. Zo stanoviska Ministerstva hospodárstva SR zo dňa 07.02.2012, označeného ako žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - vyjadrenie súd zistil, že po preskúmaní žiadosti dospelo k záveru, že žiadosti nie je možné vyhovieť a požadovanú náhradu škody nemôžu akceptovať.

16. Zo zmluvy o obstaraní zájazdu súd zistil, že ju dňa 03.05.2010 uzavrel žalobca v 1. rade ako objednávateľ, spolucestujúca bola žalobkyňa v 2. rade, miesto pobytu Kemer, Turecko, ubytovacie zariadenie Club hotel Sunbel, kategória zariadenia 3,5, doprava letecky, miesto odletu Bratislava, termín od 25.08.2010 do 04.09.2010, typ izby 1x2 lôžková, stravovanie all inclusive. Cena za osobu za zájazd 1.014,- €, servisné poplatky 140,- € na osobu, poistenie 30,80 € na osobu, celková cena k úhrade za dve osoby bola vyčíslená sumou 1294,- €, záloha v sume 517,60 € bola splatná do 03.05.2010, doplatok v sume 776,40 € bol splatný do 25.07.2010.

17. Z certifikátu k poistnej zmluve č. 411006682 poistení zájazdu pre prípad úpadku cestovnej kancelárie súd zistil, že poisťovateľom je Allianz - Slovenská poisťovňa a.s., Bratislava, poisteným Karya Tour, s.r.o., Bratislava, poisťovateľ potvrdzuje, že poistený uzavrel v zmysle zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch poistnú zmluvu o poistení zájazdu pre prípad úpadku cestovnej kancelárie s poistnou sumou 252.278,- €, so začiatkom poistenia od 15.12.2008 do 31.12.2009.

18. Z certifikátu k poistnej zmluve č. 411006682 poistení zájazdu pre prípad úpadku cestovnej kancelárie súd zistil, že poisťovateľom je Allianz - Slovenská poisťovňa a.s., Bratislava, poisteným Karya Tour, s.r.o., Bratislava, poisťovateľ potvrdzuje, že poistený uzavrel v zmysle zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch poistnú zmluvu o poistení zájazdu pre prípad úpadku cestovnej kancelárie s poistnou sumou 550.000,- €, so začiatkom poistenia od 01.01.2010 do 31.12.2010.

19. Z oznámenia o ukončení likvidácie poisťovne ALLIANZ - Slovenská poisťovňa a.s. súd zistil, že listom zo dňa 11.02.2011 oznámili žalobcovi v 1. rade, že ukončili likvidáciu poistnej udalosti z povinného zmluvného poistenia zájazdu pre prípad úpadku cestovnej kancelárie Karya Tour, s.r.o. z poistnej zmluvy č. 411006682. Vzhľadom na to, že účet všetkých oprávnených nárokov poškodených klientov prevýšil zmluvne dojednanú poistnú sumu, konečná výška poistného plnenia bola vyčíslená sumou 166,56 €. Po odpočítaní poskytnutej zálohy 155,28 € mu poukazujú doplatok k poistnému plneniu vo výške 11,28 €.

20. Podľa § 4 ods. 1 písm. e) Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak v dôsledku nesprávneho prebratia smernice Európskej únie alebo ak v dôsledku nedodržania lehoty určenej na jej prebratie vznikla škoda pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy.

21. Podľa § 22, ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. Právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

22. Podľa § 22, ods. 2 Zákona č. 58/1969 Zb. najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

23. Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

24. Podľa § 19, ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

25. Podľa § 19, ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

26. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

27. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

28. Podľa § 5 ods. 1 písm. n) Zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre cestovný ruch.

29. Podľa § 8, ods. 1, písm. n/ Zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR je ústredným orgánom štátnej správy pre cestovný ruch.

30. Podľa § 40f, ods. 1 Zákona č. 575/2001 Z. z. pôsobnosť Ministerstva hospodárstva SR v oblasti cestovného ruchu podľa doterajších všeobecne záväzných právnych predpisov prechádza na Ministerstvo kultúry a cestovného ruchu SR.

31. Podľa § 40f, ods. 2 Zákona č. 575/2001 Z. z o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy ak sa v doterajších právnych predpisoch používa pojem „Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky“ vo všetkých gramatických tvaroch, rozumie sa tým „Ministerstvo kultúry a cestovného ruchu Slovenskej republiky“ v príslušnom gramatickom tvare pre oblasť cestovného ruchu.

32. Podľa § 40f, ods. 3 Zákona č. 575/2001 Z. z o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v súvislosti s prechodom kompetencií v oblasti cestovného ruchu prechádzajú od 1. júla 2010 práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných a iných právnych vzťahov zamestnancov zabezpečujúcich výkon týchto kompetencií, ako aj práva a povinnosti z iných právnych vzťahov z Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky na Ministerstvo kultúry a cestovného ruchu Slovenskej republiky. Majetok štátu, ktorý bol do 30. júna 2010 v správe Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky a ktorý slúži na zabezpečenie výkonu kompetencií v oblasti cestovného ruchu. Prechádza od 1. júla 2010 do správy Ministerstva kultúry a cestovného ruchu Slovenskej republiky.

33. Podľa § 1 ods. 3 Zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr je cestovná kancelária povinná dohodnúť poistenie zájazdu podľa § 9 na dostatočnú poistnú sumu vo výške minimálne 25% ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov. Ak tieto tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, cestovná kancelária je povinná dohodnúť povinné zmluvné poistenie na poistnú sumu vo výške minimálne 25 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku.

34. Podľa § 11a Zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr, ak cestovná kancelária nemá dohodnuté poistenie zájazdu, je povinná dohodnúť bankovú záruku, ktorá zabezpečí objednávateľovi voči cestovnej kancelárii alebo tretej osobe právo na rovnaké plnenie ako pri poistení zájazdu. Na bankovú záruku sa primerane vzťahujú požiadavky podľa § 9 ods. 3, § 10 a 11 ods 3 až 6 zákona o zájazdoch.

35. Z vykonaného dokazovania s prihladnutím na vykonané dôkazy mal súd za nesporne preukázané, že žalobcovia uzavreli dňa 03.05.2010 s cestovnou kanceláriou Stanislav Goryl - zmluvný partner Karya Tour, s.r.o. Bratislava Zmluvu o obstaraní zájazdu, v destinácii Turecko - Kemer, so začiatkom zájazdu dňa 25.08.2010 do 04.09.2010, pri podpise zmluvy uhradili zálohu v sume 517,60 €, celková cena zájazdu bola dohodnutá na sumu 1.294 €. Dňa 09.07.2017 cestovná kancelária Karya Tour s.r.o. ohlásila úpadok. Žalobcom bola z uhradenej zálohy vrátená suma len vo výške 30% t. j. 155,28 € na osobu, poisťovňa im doplatila 2,18% t. j. sumu 11,28 €, pričom rozdiel medzi uhradenou zálohou a vrátenými finančnými prostriedkami predstavuje sumu 351,04 €. Žalobcovia tvrdili, že škoda im vznikla z dôvodu, že poisťná suma pre prípad úpadku cestovnej kancelárie nepokryla nimi zaplatený preddavok na zájazd, a to z dôvodu, že zákon č. 281/2001 Z.z. do § 9 ods. 3 nesprávne transponoval článok 7 Smernice Rady č. 90/314/EHS (ďalej len „Smernica“), podľa ktorého organizátor a/alebo maloobchodník, ako zmluvná strana, musí zabezpečiť dostatočný dôkaz záruky refundácie peňazí, ktoré boli zaplatené za a pre repatriáciu spotrebiteľa v prípade platobnej neschopnosti; § 9 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z. z. limituje výšku poisťného krytia minimálne 25 % očných plánovaných tržieb z predaja zájazdov resp. ak tržby majú byť nižšie lež v predchádzajúcom roku, vo výške minimálne 25 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku. Žalovaný vzniesol námietku premlčania takto uplatneného nároku poukazujúc na plynutie objektívnej premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 2 zákona č.58/1969 Zb. Mal za to, že jeho nesprávny úradný postup musel byť ukončený najneskôr nadobudnutím platnosti zákona č. 281/2001 Z. z., t. j. 18.07.2001; žalobcovia mohli uplatniť svoje nároky v zákonnej objektívnej 10 ročnej premlčacej lehote, ktorá uplynula 18.07.2011. Ak žalobu na súde prvej inštancie podali 28.09.2012, uplatnili nárok po uplynutí premlčacej lehoty. Žalobcovia so vznesenou námietkou premlčania nesúhlasili, poukázali na to, že až dňom od vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie t.j. 01.05.2004 bola Slovenská republika povinná implementovať Smernicu do nášho právneho poriadku; keď žalobu podali na súde prvej inštancie 28.09.2012, podali ju pred uplynutím 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Súd považoval vznesenú námietku premlčania za nedôvodnú. Pod pojmom škoda sa všeobecne chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Rozlišujú sa dva druhy škody a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.12.2009, sp. zn. 4 M Cdo 23/2008). S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že skutočná škoda mala byť žalobcom spôsobená momentom, keď im poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. nevyplatila celú sumu a za prvú zálohu, ktorú žalobcovia zaplatili vo výške 517,60 €, ale vyplatila im len 155,28 € a v januári 2011 doplatila 11,28 €; týmto momentom možno konštatovať, že došlo k zmenšeniu majetkového stavu žalobcov (podľa ich tvrdení sa ich majetok zmenšil o 351,12 €); správna aplikácia hmotnoprávnej úpravy Zákona č. 58/1969 Zb. a Zákona č. 514/2003 Z.z. závisí od vzniku škody, t. j. od okamihu, kedy malo ku škode spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom dôjsť. Pokiaľ ku škode došlo pred 01.07.2004, treba za doterajší predpis v zmysle § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. považovať Zákon č. 58/1969 Zb., inak je potrebné aplikovať Zákon č. 514/2003 Z. z. (§ 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Vychádzajúc z tvrdení uvedených v žalobe, že k vzniku škody došlo v januári 2011, uplatnený nárok bolo treba posudzovať podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko objektívna premlčacia lehota nemohla začať plynúť skôr, ako vznikla škoda. Pokiaľ sa žalobcovia vznik škody odvodzovali od zlej transpozície smernice Rady EHS 1990/314/EHS o balíku cestovných a dovolenkových a výletných služieb, konkrétne žalobcovia vytýkali nesprávnu implementáciu výšky garancie (§ 11 ods. 3 zákona o zájazdoch) v rozsahu určenom článkom 7 Smernice 90/314, súd dospel k záveru, že smernica 90/317 bola transponovaná do obsahu Zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov riadne, čo vyplýva aj z obsahu Predkladacej správy k Zákonom č. 281/2001 Z. z., z obsahu Dôvodovej správy k Zákonom č. 281/2001 Z. z., ktorých obsahom je aj doložka zlučiteľnosti zákona s právom EÚ, ako aj z tabuľky zhody k Zákonom č. 281/2001 Z. z., ktorá poskytuje širšie informácie o tom, či právna úprava SR je kompatibilná s právom ES/EÚ. Skutočnosť, že Smernica 90/314 bola transponovaná do obsahu Zákona č. 281/2001 Z. z. vyplýva aj z Oznámenia o notifikácii, ktorá bola uskutočnená v súlade s požiadavkami uznesenia vlády SR č. 983 z 14.10.2003, ako aj z obsahu samotného materiálu k tomuto uzneseniu vlády SR. Konečný termín transpozície Smernice 90/314 bol pre Slovenskú republiku

stanovený na 01.05.2004. Uvedená skutočnosť vyplýva z potvrdenia o prijatí oznámenia o notifikácii. Tvrdenie žalobcov, že povinnosť vykonať transpozíciu Smernice 90/314 SR ako členskému štátu vznikla SR až dňom 01.05.2004 a táto Smernica bola transponovaná až po vstupe SR do EU Zákomom č. 186/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 281/2001 Z.z. je nepravdivé. Zo všeobecnej časti dôvodovej správy k Zákonu č. 281/2001 Z. z. vyplýva, že základným účelom navrhovaného zákona je ochrana spotrebiteľov, objednávateľov zájazdov cestovných kancelárií v prípade úpadku cestovnej kancelárie alebo v prípade, že neplní dohodnuté služby z dôvodu insolventnosti, v súlade s požiadavkami smernice Rady Európskej únie č. 90/314/ECC o organizovanom cestovnom ruchu, organizovaných dovolenkových pobytoch a organizovaných zájazdoch. V pôvodnom návrhu Zákona č. 281/2001 Z. z. v samotnom znení zákona bola v § 11 ods. 3 stanovená povinnosť poistenia zájazdu: „Cestovná kancelária je povinná dohodnúť povinné zmluvné poistenie zájazdu podľa § 9 na poistnú sumu vo výške minimálne 30% ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov. Ak tieto tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, cestovná kancelária je povinná dohodnúť povinné zmluvné poistenie zájazdu na poistnú sumu vo výške minimálne 30 % týchto tržieb v predchádzajúcom roku. Následne Zákomom č. 186/2006 Z.z., ktorým sa dopĺňa Zákon č. 218/2001 Z. z. sa v § 11, ods. 3 výška poistnej sumy z ročných plánovaných tržieb znížila z minimálne 30% na 25% s odôvodnením že týmto ustanovením sa upravuje výška poistnej sumy ročných plánovaných tržieb pre cestovné kancelárie. Platná minimálne 30% sadzba obratu zájazdovej činnosti v Slovenskej republike je vyššia v porovnaní s inými štátmi Spoločenstva, kde sa pohybuje v rozpätí od 0,5 do 15%. Zaťaženie slovenských cestovných kancelárií plnenie povinnosti preukazovania záruky klientom pre prípad ich úpadku bolo neúmerne vysoké a stavalo ich v európskom konkurenčnom priestore do zjavne nevýhodného postavenia, ktoré je uvedené v dôvodovej správe k predkladanému návrhu Zákona č. 186/2006 Z. z., ktorá predstavuje novelu k pôvodnému zneniu Zákona č. 281/2001 Z. z.. Zákon č. 186/2006 Z.z. nepredstavuje ani samotnú implementáciu ani ukončenie procesu implementácie Smernice e 90/314, je to novela zákona, ktorá vznikla z potreby spresnenia znenia niektorých základných pojmov, zjednodušenia pri uplatňovaní zákona doplnením o oprávnenia cestovných kancelárií a cestovných agentúr o ďalšie služby, ako je organizácia, ponuka a predaj kombinácie služieb kratších ako 24 hodín a poskytovanie činnosti sprievodcu cestovného ruchu a upravuje sa percento výšky poistnej sumy z ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov, pri plnení povinnosti preukazovania záruky pre prípad úpadku cestovných kancelárií. Predpokladom náležitého prebratia smernice je dosiahnutie úplného súladu vnútroštátneho právneho poriadku s jej cieľom a požiadavkami v stanovenej lehote zvyčajne do 2 rokov. Ďalšou požiadavkou je vykonanie jasnej a presnej notifikácie (oznámenia) príslušných vnútroštátnych transpozíčných opatrení Európskej komisii. Notifikácia musí jednoznačne obsahovať informácie a texty zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení alebo akýchkoľvek iných ustanovení vnútroštátneho práva a prípadne aj judikatúry vnútroštátnych súdov, ktoré podľa názoru členského štátu zabezpečujú splnenie jednotlivých požiadaviek, ktoré sa im ukladajú smernicou. V prípade, že to smernica vyžaduje, je potrebné zabezpečiť aj splnenie nelegislatívneho aspektu transpozície - zasielanie rôznych informácií, napríklad správ, analýz, tabuliek zhody, či údajov o príslušných implementačných orgánoch. Postup Komisie, ktorá dohliada na uplatňovanie predpisov EÚ, pozostáva z viacerých etáp konania. Prvou je formálna výzva, ktorú posielala EK dotknutému členskému štátu so žiadosťou o ďalšie informácie, na ktorú musí členský štát Komisii zaslať podrobnú odpoveď v stanovenej lehote. Na pretrvávajúce problémy EK následne upozorní členský štát v odôvodnenom stanovisku-formálna žiadosť o dodržiavanie práva EÚ. Ak by požiadavky náležitej transpozície či implementácie právnych predpisov EÚ neboli splnené, vystavuje sa členský štát nebezpečenstvu začatia konania podľa článku 258 Zmluvy o fungovaní EÚ (ZFEÚ) pre nesplnenie zmluvných povinností. V prípade, že konanie vyústi až do štádia predloženia veci Súdnemu dvoru EÚ a ten rozhodne o nesplnení povinnosti, je členský štát povinný urobiť potrebné opatrenia, aby vyhovel takémuto rozsudku. Ak sa Európska komisia domnieva, že členský štát nespĺnil rozsudok Súdnemu dvoru, môže podľa článku 260 ods. 2 začať druhú fázu konania, ktorá môže vyústiť znovu až do predloženia veci Súdnemu dvoru EÚ, pričom po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy má táto fáza konania rýchlejší priebeh. Rozsudok v tejto fáze konania už môže obsahovať uloženie finančných sankcií - paušálnej pokuty alebo penále. Transpozíčná lehota je určená v samotných smerniciach. Žalobcovia nepreukázali, že došlo k nesprávnej transpozícií Smernice 90/314, nakoľko žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz t. j. dokument Európskej komisie, ktorým by Slovenskú republiku vyzvala na odstránenie chýb (nezrovnalosti) v nadväznosti na nesprávnu transpozíciu Smernice 90/314. Ani samotná novela Zákona č. 186/2006 Z. z. sa nezakladala na výzve Európskej komisie, ktorou by žiadala nápravu v spôsobe a/alebo v rozsahu implementácie Smernice 90/314. Dôvodom novely zákona bolo spresnenie znenia niektorých základných pojmov, zavedenie zjednodušenia pri uplatňovaní zákona doplnením oprávnenia cestovných kancelárií a cestovných agentúr o ďalšie služby, ako je organizácia, ponuka a

predaj kombinácie služieb kratších ako 24 hodín a poskytovanie činnosti sprievodcu cestovného ruchu a upravilo sa percento výšky poistnej sumy z ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov, pri plnení povinnosti preukazovania záruky pre prípad úpadku cestovných kancelárií. Súd má za to, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno vzťahujúce sa k ich tvrdeniu nesprávneho úradného postupu pri transpozícií Smernice 90/314, preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

36. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali náhrady škody, súd považuje za potrebné uviesť, že škodou sa rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, pričom obe tieto formy sú rovnocenné. Za skutočnú škodu sa považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné. Škoda sa uhrádza v peniazoch. Ušlým ziskom rozumieme majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v tom, že nedošlo k rozmnoženiu majetkových hodnôt poškodeného, ktoré bolo možné odôvodnene očakávať so zreteľom na obvyklý chod vecí. Nemajetková ujma je ujmu v osobnej sfére poškodeného. Náprava nesleduje cieľ navrátenia do pôvodného stavu či poskytnúť poškodenému peňažné zadosťučinenie, ale predstavuje skôr určité spravodlivé zmiernenie následkov vznikutej ujmy. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy napr. pri vytrpených bolestiach pri ujme na zdraví. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú: a) nesprávny úradný postup štátneho orgánu, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť, pričom v právnej náuke a súdnej praxi sa uvádza, resp. zdôrazňuje, že je to žalobca, kto musí preukázať v občianskom súdnom konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu - vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou - a nie žalovaný musí preukázať, že za škodu nezodpovedá. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný. Pokiaľ žalobcovia tvrdili, že škoda im vznikla z dôvodu, že poistná suma pre prípad úpadku cestovnej kancelárie im nepokryla nimi zaplatený preddavok na zájazd, a to v dôvodu, že Zákon č. 281/2001 Z.z. do § 11 ods. 3 nesprávne transponoval článok 7 Smernice 90/314, podľa ktorého organizátora/alebo maloobchodníka, ako zmluvná strana, musí zabezpečiť dostatočný dôkaz záruky refundácie peňazí, za a pre repatriáciu spotrebiteľa v prípade platobnej neschopnosti, § 11 ods. 3 Zákona č. 281/2001 Z.z. limituje výšku poistného krytia minimálne 25% ročných plánovaných tržieb z predaja zájazdov resp. ak tržby majú byť nižšie než v predchádzajúcom roku, vo výške minimálne 25% týchto tržieb v predchádzajúcom roku. Žalobcovia už v čase dojednania zájazdu resp. podpise zmluvy sa mali možnosť oboznámiť so znením § 9 v nadväznosti na § 11 ods. 3 Zákona č. 281/2001 Z. z., ktorého obsahom je povinnosť cestovnej kancelárie si dohodnúť poistenie zájazdu, na základe ktorého vzniká objednávateľovi právo na poistné plnenie v prípadoch, keď cestovná kancelária z dôvodu svojho úpadku nedokáže plniť svoje povinnosti, ku ktorým sa písomne zaviazala. Výška poistenia pre prípad úpadku je minimálne 25% z plánovaných tržieb alebo z dosiahnutých tržieb. CK Karya Tour mala s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa a.s. uzatvorené poistenie zájazdu pre prípad úpadku cestovnej kancelárie. CK Karya Tour bola poistená na sumu 550 000 €. Po úpadku CK Karya Tour a po doplatení poistnej sumy v období januára 2011 poisťovňou, žalobcom podľa ich tvrdenia vznikla škoda vo výške 351,04 €. V zmysle § 3 ods.1 Zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom ku dňu úpadku (09.07.2010) CK Karya Tour dlžník je v úpadku, ak je platobne neschopný alebo predĺžený. Ak dlžník podá návrh na povolenie reštrukturalizácie alebo návrh na vyhlásenie konkurzu, rozumie sa tým, že je v úpadku. Žalobcovia uspokojenie svojej pohľadávky v prvom rade mali žiadať od spoločnosti Karya Tour a to aj v prípade vyhlásenia konkurzu v dôsledku úpadku spoločnosti. Karya Tour bola uznesením Okresného Bratislava I č.k. 33CbR/69/2013 zo dňa 10.02.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.03.2015 zrušená bez likvidácie a následne bola dňa 27.05.2015 vymazaná z obchodného registra. Dôvodom zrušenia predmetnej obchodnej spoločnosti bola skutočnosť, že ku dňu 04.04.2012 bol z obchodného registra vymazaný jediný konateľ spoločnosti Karya Tour, s.r.o. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia v prvom rade mohli vymáhať svoju škodu vo výške 351,04 €, ktorá im vznikla v januári 2011 od Karya Tour, ktorá škodu spôsobila. Škoda ani porušenie právnej povinnosti i ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu patriace právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného. Vzťah medzi príčinou a jej

následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. S poukazom na vyššie uvedené súd má za to, že žalobcovia nepreukázali príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom toto dôkazné bremeno zaťažovalo poškodených t. j. žalobcov a žalobu aj v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

37. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali zaplata nemajetkovej ujmy spolu vo výške 20.000,- €, právo na náhradu nemajetkovej ujmy možno priznať len v súvislosti s nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, alebo ak došlo k nesprávnemu úradnému postupu a nemajetková ujma vznikla v príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom, pričom nestačí len tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla. Musí byť preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom. V danom prípade mal súd za preukázané, že nie je akákoľvek príčinná súvislosť medzi žalobcami tvrdeným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou nemajetkovou ujmovou formou primeraného zadosťučinenia vo výške 20 000,- €, pričom z výpovedí samotných žalobcom ani nevyplývalo, že by sa takéhoto nároku domáhali, preto súd aj v tejto časti a zvyšku nárokov žalobcov o zverejnenie rozsudku a uloženie povinnosti žalovanému na zaplataenie nákladov na toto zverejnenie v denníkoch, žalobu zamietol ako nedôvodnú.

38. Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. V súlade s § 255 ods. 1 CSP súd priznal žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech náhradu trov konania proti neúspešným žalobcom. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 Civilného sporového poriadku nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP. V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 CSP. Lehota na podanie odvolania plynie od doručenia rozhodnutia intervenientovi. Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy, písomne, v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis, ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva a spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 373 ods. 4 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

Podľa § 263 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta. Ak bola v konaní úspešná strana zastúpená viacerými advokátmi, súd určí za prijímateľa náhrady trov konania jedného z nich.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového o výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podľa § 376 ods. 1 Civilného sporového poriadku podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia (personálna exekúcia). Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).